

TAITA ALAPÍTVÁNY

Afrikai Gyermekéért

Egy csepp magyar segítség Fekete-Afrikában

*„ha sok kicsi ember sok kicsi helyen sok kicsi jót tesz, megváltozik a világ”
/afrikai népi mondás/*

ELNÖKI KÖSZÖNTŐ

*„Az ember megy a maga útján.
És amerre jár széles e világon, örömet csíhol.
Kegyelmet és fényt áraszt az emberek szívébe.
S megtanítja őket, határokon innen és határokon túl,
felfedezni azt, hogy testvérek, barátok arca az emberi arc.”
XXIII. János pápa*

Kedves Olvasó!

Szeretünk segíteni, mert örömet okoz nekünk az, hogy adhatunk valamit. A szabadidőnkéből, anyagi forrásainkból, az életünkéből. Melléjük álltunk, mert valami hozzájuk vezetett és most már együtt küzdünk a szárazság, a malária, a csöpögő tető vagy a rossz iskolai eredmények ellen és együtt örülünk, ha sikerül valami: egy új fürdőszoba építése, egy újabb gyerek magániskolai tandíjának előteremtése, vagy ha végre esik az eső.

Nagyon hálásak tudnak lenni azért, amit teszünk értük és azt hiszem, mi is hálásak vagyunk azért, hogy ők vannak. Mert többé, gazdagabbá teszik az életünket. Nagyon tudnak küzdeni és az értékek ott valódi értékek: az idejében érkezett csapadék, egy táplálóbb és változatosabb étel, jó emberi kapcsolatok. A magániskolába járó gyerekek a legjobb tudásukkal próbálják bebizonyítani azt, hogy rászolgáltak a bizalmunkra, és bizony ők nagyon sok tudást össze fognak szedni az iskolában. Mert tudják, hogy árvaként ez az egyetlen útjuk a boldoguláshoz. Tanulunk tőlük sokat, folyamatosan, hogy mi is egy olyan színes világ részesei lehessünk.

Borbély Emese

A Taita Alapítvány Afrikai Gyermekéért elnöke

IGAZGATÓI KÖSZÖNTŐ

Kedves Olvasók!

Szívvel jövő üdvözlésünket küldjük Önöknek a St. Joseph Gyermekotthonból, amely jelenleg 42 gyermekről gondoskodik. Néhányan árvák, másokat az utcán találtunk, és vannak, akiket elhagytak a szülei.

Szeretném kifejezni mély hálámat azok iránt, akik támogatnak minket, mivel sokat küszködünk azzal, hogy a gyerekekről gondoskodjunk, és megfelelő oktatásban részesítsük őket. Nagyon köszönjük, Isten áldja Önöket. Az Önök segítségével nélkül nem jutottunk volna ilyen messzire.

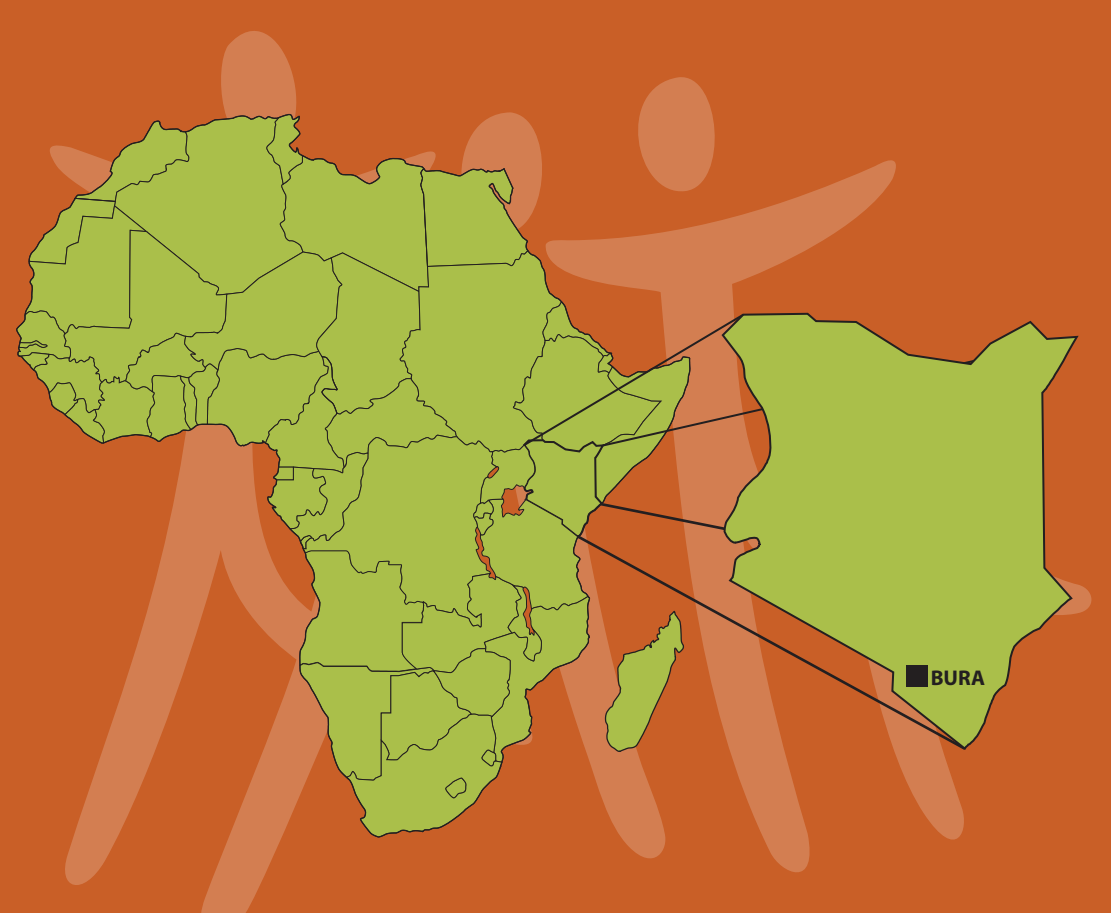
Szeretném új támogatóinkat is köszönteni, azokat, akik szívesen segítenének abban, hogy a gyerekekre egy boldogabb jövő várjon. Mindig is nagyra fogjuk értékelni támogatásukat.

Előre is köszönjük a segítséget.

Szíves üdvözléssel

Wilhelmina Maswai nővér

A St. Joseph's Gyermekotthon vezetője
Bura Mission, Kenya

A TAITA ALAPÍTVÁNY LÉTREJÖTTE

Borbély Emese, az Alapítvány elnöke Bécsben végzett közgazdászként, kedvenc szakiránya a szociálpolitika volt. Magyarországon már több éve foglalkozott állami gondozott gyerekekkel, mindig érdekelte a szinte gyökér nélkül felnővők sorsa. Egyetemista éveit alatt találkozott fekete apáccal, akik meséltek otthoni munkájukról, és úgy érezte, neki is oda kell utaznia, segíteni az árvákon. Ez volt az első lépés. A Taita Alapítvány létrehozása a második...

Emese 2005-ben járt először Kenyában, ahova a St. Joseph Apácarend nővéreinek segítségével jutott el. Első ránézésre az ország boldog, színes világnak tűnt számára, csak néhány hét után ismerte meg Afrika igazi arcát: a nyomort, az éhezést, a fáradtságot és a gyötrelmeket, amelyeket az emberek kedves mosolyuk mögé rejtenek.

Nagy élmény volt az ott töltött néhány hónap; tele örömmel, kudarccal, boldogsággal és szomorúsággal. Az ott megélt tapasztalatok hatására ismerte fel, hogy tenni kell a gyerekek érdekében valamit. Ezért jött létre a Taita Alapítvány, amelyet 2006 januárjában jegyzett be a bíróság Magyarországon.

A Taita szó a tartomány neve, ahol a támogatott árvaház található. Emellett egy helyi népcsoport nyelvén "atya, apa" jelentéssel bír, ez is kifejezi az alapítvány gondoskodó szándékát. Tetszett ez a szó az alapítókknak; a jelentése, a hangzása, hogy külföldieknek sem lesz talán annyira idegen, de mégis nagyon kenyai.

Bura, Taita

MIÉRT ITT ÉS MIÉRT ÍGY?

Sokan kérdezik önkénteseinktől és az alapítvány vezetőseitől is, miért nem itthon segítünk, miért Afrikában. Itthon is van éppen elég elesett ember, árván maradt gyermek – érvelnek. A válasz erre a kérdésre sokrétű. Egyrészt önkénteseink többsége itthon is segít, szinte mindenki tagja Magyarországon tevékenykedő non-profit szervezeteknek, és több formában is támogatja munkájukat.

Másrészt az alapítvány is végez itthon munkát, hiszen nemcsak adományokat gyűjtünk, hanem ismeretterjesztéssel, szemléletformálással is foglalkozunk. Önkénteseink előadásokat tartanak különféle Afrikával kapcsolatos témákban (segélyezés, kultúra, stb.), a Milleniumi Fejlesztési Célokról, az önkéntességről és Afrika Napokat szerveznek fiatalok számára (fair trade játék, film, előadások).

Ugyanakkor azt is gondoljuk, hogy itthon nagyon sok olyan ember van, aki segít a rászorulókon. Emellett az állam részt vállal a szociális ellátásban, ami alapvető

különbséget jelent Kenyához képest. Afrikában a szociális ellátás lényegében most van kiépülőben, jelenleg még az egyházak és nemzetközi szervezetek látják el ezen a téren az állam feladatait.

Az Alapítvány hisz abban, hogy az összegyűjtött pénzt hatékonyabban tudjuk elkölteni 'kicsiben', azaz ha kisebb összeget gyűjtünk is, de azt közvetlenül a gyerekekre fordítjuk, mivel a nemzetközi segélyek a helyi kisközösség ismerete nélkül sokszor nem kerülnek hatékony felhasználásra.

Míg itthon egy gyermekotthonban átlagosan 1 gondozóra 3-4 gyerek jut, ez a szám a burai árvaházban 10 felett van. Éppen ezért önkénteseink munkája nemcsak a pénz követítők nélküli eljuttatásában fontos, hanem jelenlétükkel az egy felnőttre jutó gyermekek száma is jelentősen csökken. Ezáltal több gondoskodást, figyelmet kapnak az itthoninál jóval mostohább körülmények között élő gyermekek.

AZ ÁRVAHÁZ

A Bura Missionben, Kenya egy eldugott falvában található St. Joseph Gyermekotthonba az ország minden részéről érkeznek gyerekek, akik gyakran jobb helyre kerülnek így, mint amilyen körülmények között korábban nevelkedtek.

AZ ÁRVAHÁZ TÖRTÉNETE

1882-ben érkeztek Burába a francia Holy Ghost Misszionáriusok, akik több más segítő tevékenység mellett alapítottak egy árvaházat fiúk részére, akiket különböző mesterségekre okítottak, pl. kőműves és ács munkákra. 1909-ben a Precious Blood Nővérek is Burába települtek, akik nyitottak egy lányiskolát és egy újabb árvaházat lányok számára. Az idősebb árvákat varrni, főzni, mosni és gyermeket nevelni tanították.

1928-ban kenyai növendékek kerültek az apácákhoz, akiket az árvákkal való törődésre neveltek, ők lettek az első St Joseph (Szent József) nővérek. Később a Szent József Apácarend átvette a gyermekotthont, immár egyaránt befogadva az árva fiúkat és lányokat a faluban, így alakult ki a mai St Joseph Gyermekotthon, amelyet támogatunk.

Az árvaházban folyamatos és újabban már kielégítő az ételmezés (természetesen még lehetne javítani rajta), biztosított a gyermekek orvosi ellátása és iskoláztatása, ha nem is európai színvonalon.

Az árvaház vezetését Wilhelmina Maswai 20 évvel ezelőtt vette át, azóta folyamatosan megtesz mindent annak érdekében, hogy az otthonban lakó gyermekek minél egészségesebben fejlődjenek. A nővér eredetileg agrár végzettséget szerzett, ezért hozzáértéssel igazgatja az árvaházhoz tartozó földeket és az állatállományt is, de a legfontosabb az, hogy törődik a gyerekekkel, és szigorral, ám rengeteg szeretettel neveli őket.

Néhány évvel ezelőttig az Apácarend a Mombasai Püspökséghez tartozott, ez anyagi támogatást jelentett az árvaháznak is. Ez a fajta kapcsolat azonban a rend elszakadásával megszűnt, így jelenleg nem tudnak folyamatos anyagi segítséget biztosítani a gyermekek számára. Ezen próbálnak az alapítvány önkéntesei és támogatói segíteni; egyrészt sürgősségi források nyújtásával, másrészt ingyen munkaerővel és szponzorok felkutatásával mind itthon, mind Kenyában.

ADATOK	KENYA	MAGYARORSZÁG
TERÜLET	582 646 km ²	93 036 km ²
NÉPESSÉG	41 millió fő	10 millió fő
SZÜLETÉSKOR VÁRHATÓ ÉLETTARTAM	59 év	74 év
A NÉPESSÉG KOR SZERINTI MEGOSZLÁSA		
0 év - 14 év	42,2 %	14,9 %
15 év - 64 év	55,1 %	68,2 %
65 év -	2,7 %	16,9 %
CSECSEMŐHALANDÓSÁG	52,29 ‰	5,31 ‰
LÉTMINIMUM ALATT ÉL	50 %	13,9 %
HIV/AIDS FERTŐZÖTTÉK	6,3 %	kevesebb mint 0,1 %
GDP/FŐ	1 600 \$	19 000 \$
MUNKANÉLKÜLISÉG	40 %	10,7 %
FŐVÁROS	Nairobi	Budapest
HIVATALOS NYELV	angol és szuahéli	magyar

AZ ÁRVAHÁZ SZERVEZETE

Az árvaházat immár 20 éve Wilhelmina nővér (Sister Willy) igazgatja, aki az otthon vezetésén kívül minden gyermek sorsát a szívében viseli. Az ő munkáját segíti egy szakácsnő, egy mosónő, egy takarítónő, egy éjszakai és egy nappali dadus, illetve a földeken dolgozó emberek. Az alkalmazottak idejét felemészti a rájuk bízott munka, ezért a gyermekekkel való törődésre, nevelésre nem jut energiájuk. Ebben segítenek az Alapítvány önkéntesei, akik játszanak, tanulnak a kicsikkel, és megpróbálnak annyi szeretetet adni, amennyit csak a több mint 40 gyereknek egyszerre lehet.

Az otthon szervezeti szinten a St. Joseph Apácarendhez tartozik és hivatalosan bejegyzett intézmény (children's charitable institution) Kenyában, azonban a kenyai kormány jelenleg semmilyen anyagi támogatásban nem részesíti.

Az árvaházhoz tartozó óvodát Theresa nővér felügyeli, aki 2011 januárjában elindított egy iskolát is. Ez utóbbi egyelőre nem tartozik közvetlenül az árvaházhoz, de időről időre ott is szükség van az Alapítvány segítségére. Így az indításhoz szükséges padok, székek beszerzésében, illetve a mosdóhelyiségek és más kisebb javítási munkák elvégzésében segítünk.

A földek és az állatok teljesen az árvaház hatáskörébe tartoznak, mind a munkások, mind az ezzel kapcsolatos egyéb költségek az otthont terhelik, ugyanakkor a befolyó bevételek is a gyerekeket illetik. Szintén az árvaházhoz tartozik egy 4 kisebb lakásból álló ház, amelyben részben az otthont segítő alkalmazottak laknak, más részük kiadásra kerül. A lakásokat ne európai színvonalon képzeljük el, két kisebb, kb 1.5x2 méteres helyiségből állnak, mosdáshoz a közelben található csaptól hordják a vizet.

Az árvaház a helyi viszonyokhoz képest modern épület, az idő jelentős részében van folyóvíz és áramellátás is. Ugyanakkor a gyermekek száma folyamatosan nő, emiatt zsúfoltak a hálószobák, és nincs elég mosdóhelyiség. A főépület mellett található az idősebb fiúk számára egy külön kisház, illetve folyamatban van egy külön épület megépítése a nagyobb lányok számára is.

Az árvaház mellett működő mini-farm (konyhakert, háziállatok) segítségével fedezzük a gyermekek szükségleteinek egy részét, és célunk, hogy minél több élelmiszer előállításával - legalább részben - önfenntartó legyen az intézmény. A farm egy konyhakertből, kukoricaföldekből és egyre szaporodó háziállatokból áll (csirkék, kecskék, tehenek, sertések és nyulak). A kertben kukoricát, babot és zöldségeket (pl. káposzta, spenót), valamint gyümölcsöket (banán, papaya) termesztünk. A mezőgazdasági munkákat Wilhelmina nővér koordinálja, aki agrár végzettséggel rendelkezik.

Az árvaház farmján 4 évvel ezelőtt csak 5 tehén kérődzött az istállóban, és néhány kecske akasztotta össze szarvait az előtérben. Az elmúlt évek során az Alapítvány segítségével köszönhetően felszaporodott az állatállomány, jelenleg már egy tucat tehén, több tucat malac, tyúk, kecske és nyúl segíti a gyermekek egészségesebb táplálkozását és az árvaház önfenntartóvá válását.

Jól tejelő tehénből négy van, a tőlük nyert tej mennyiségét több tényező is befolyásolja, az aktuális évszaktól kezdve azon át hogy milyen ételt kapnak, egészen addig, hogy vemhesek-e, vagy szoptatnak-e éppen (A tehén, akárcsak az ember, 9 hónapig állapotos ...). A mennyiség időnként éppen csak fedezi a csecsemők szükségleteit, máskor a gyermekek ellátása mellett eladásra is jut.

AZ ÁRVAHÁZ RÉSZEI

Tojás egyelőre megfelelő mennyiségben nem áll rendelkezésre, a húselletés azonban a sertések szaporodásával javul, hetente 2 alkalommal is kapnak a gyerekek. A sertéshús egy részét el kell adniuk annak érdekében, hogy egyéb költségeiket fedezni tudják, így viszont kevesebb jut az árvaház lakóinak.

Az utóbbi 1 évben a kisebb testű háziállatok állománya is megnőtt, 150 tyúk, illetve kakas van, kicsibéket 50 Ft-nak megfelelő összegért lehet adni-venni. Újabban két kacska is került az árvaházba. Jelenleg 8 disznó és 31 kismalac van, elég szaporá állat és drága a húsa, 6 havonta vágunk le jószágokat, egy részét eladják, a többi megy a mélyhűtőbe. Tervezik, hogy megpróbálnak keresni egy hotelt, ahová rendszeresen szállíthatnának húst, mivel a környékbeli háztartásokban kevesen engedhetik meg maguknak a rendszeres húsfogyasztást.

Ami az új ketrecekreket illeti, egy egész komplexumot szeretnének a régi helyére, nagyobbat, tolvaj- és tűzállót, téglából. Ez elengedhetetlen ahhoz, hogy az állatállomány stabilan szaporodjon, és ne csak a gyerekeknek jusson a húsból, hanem eladásra is, ami hozzájárulhat az árvaház számos költségének fedezéséhez. Az állatok ellátásában a gyerekek is aktívan részt vesznek, hordanak nekik fűvet, segítenek tejet fejni, és minden látogatónak büszkén mutogatják őket. A közös nagy konyhakert mellett minden nagyobb gyermek rendelkezik egy saját kiskerttel, így a fiatalok megtanulhatják, hogyan kell gazdálkodni.

A BURAI ÁRVÁHÁZ, KENYÁBAN

1. KÖZPONTI ÉPÜLETEGYÜTTES
2. FIÚ HÁLÓ
3. LEÁNY HÁLÓ
4. ÓVODA
5. VIZTÁROZÓ
6. HÁZIÁLLATOK

AZ ÁRVAHÁZ KIS LAKÓI

Az otthonban jelenleg 42 gyermek lakik, akiknek több mint a fele 6 éves vagy annál fiatalabb, a legidősebb 17 éves. Az árvaház befogad születéskor elárvult gyermekeket, utcagyerekeket, fogyatékos és börtönben lévő szülők gyermekeit is.

Nemcsak a környékről érkeznek a kicsik, hanem Kenya minden szegletéből, mivel az apácák több helyen is jelen vannak az országban, és mindenhol ide küldik a talált gyermekeket. Az árvák többsége felnőtté válásáig az otthonban marad, rendszerint házassággal vagy munkavállalással kerülnek ki onnan. Néhány szerencsés gyermeket magához vesz egy-egy távolabbi családtag, ha jól fizető munkát kap, de sajnos így is előfordul, hogy később a gyermek visszakerül az otthonba.

A gyerekek koruknak és érettségüknek megfelelően járnak oktatási intézményekbe, a 2 és fél és 6 év közöttiek rendszerint óvodába, a nagyobbak általános iskolába. A támogatók révén egyre több iskoláskorú gyermek tanulhat bentlakásos iskolában, ahol egyrészt színvonalasabb oktatásban részesülhetnek, mint a helyi iskolában, másrészt a ház körüli munkák alól mentesülve, több időt tudnak tanulással tölteni. Azok a nagyobb gyermekek, akik nem bentlakásos iskolába járnak, a tanulás mellett segítik az árvaházban dolgozó felnőtteket: többek között gondoskodnak a kisebbekről, takarítanak, ültetnek, kapálnak, tehenet fejnek.

„Előbb minden felnőtt gyerek volt.
(De csak kevesen emlékeznek rá)”
Antoine Saint-Exupéry

A GYEREKEK MINDENNAPJAI

Az árvaházban a gyerekek pontos időbeosztás szerint élnek.

Iskolai szünetekben kicsik és nagyok együtt ébrednek reggel hat óra körül; a nagyok segítenek a reggeli elkészítésében. Reggeli után egy heti beosztás szerint ki-ki megy a saját dolgát elvégezni, páran a kisebbek fürdetésében, felöltöztetésében segítenek, mások az étkező és az árvaház külső és belső terének kitakarításában. Néhányan az ebédet és a vacsorát kezdik ilyenkor előkészíteni. Aki marad, az a földeken szorgoskodik: kapál, állatot gondoz, vizet hord vagy tűzifát gyűjt, esetleg az épp aktuális kerti munkát végzi el.

Ez a munkafolyamat délben az ebédrel szakad meg, ezt egy rövid szieszta is követi, utána ki-ki visszatér saját feladataihoz. A kisebbekkel ilyenkor gyakran játszanak „iskolásdit”, énekelnek, számolnak, rajzolnak, táncolnak, vagy épp „házimunkát végeznek”. (A kicsik remekül utánozzák nagyobb társaik tevékenységét, hajtogatnak, vagy csipeszket adogatnak a teregetéshez.)

A munka naplementekor fejeződik be, amikor mindenki összegyűlik a közös imára, amit általában a legidősebb jelenlévő vezet. Imádkozás után két turnusban mennek el vacsorázni, amit a nagyobbak felügyelnek, akik szintén elkísérik a piciket aludni. Ők persze ezután még együtt maradnak egy keveset, tanulnak, játszanak, vagy csak cseverésznek egy picit.

A napi munkarend vasárnap eltérő, mivel ez a nap az Úré, épp emiatt szép ruhába öltözve mindenki reggeli misére látogat, az egészen picik kivételével. Ezen a napon nincs munka, ez a nap a pihenésé, az árvaházból gyakran mennek ki ilyenkor a közeli focipályára játszani, esetleg kirándulni a gyerekek.

Az Alapítvány egyik legfontosabb célja, hogy megteremtse az árva gyermekek alapfokú oktatásának minél jobb feltételeit. 2007-ben helyszíni tapasztalataink alapján arra az elhatározásra jutottunk az árvaház vezetésével és néhány környékbeli szülővel közösen, hogy létrehozunk egy óvodát, amelyet az árvaház mellett működtetünk. Erre egyrészt azért volt szükség, mert megnőtt az árvaházban élő óvodáskorúak száma, másrészt azért, mert a környékbeli óvodák nem alkalmaztak szakképzett óvónőket, nem tartottak készségfejlesztő foglalkozásokat, ráadásul az árvaházról túl messze találhatók, és igen drágának bizonyultak.

Kezdetben az árvaház mellett lévő, korábban raktárnak használt üres vályogépületben folyt az oktatás, amelyet lehetőségeinkhez mérten átalakítottunk. A mosdókat, a konyhát és az étkező helyiséget is az árvaház biztosította az óvodai csoport részére. A felvett óvónőre akkor 8 árvaházi és 1 külsős gyermeket bízunk.

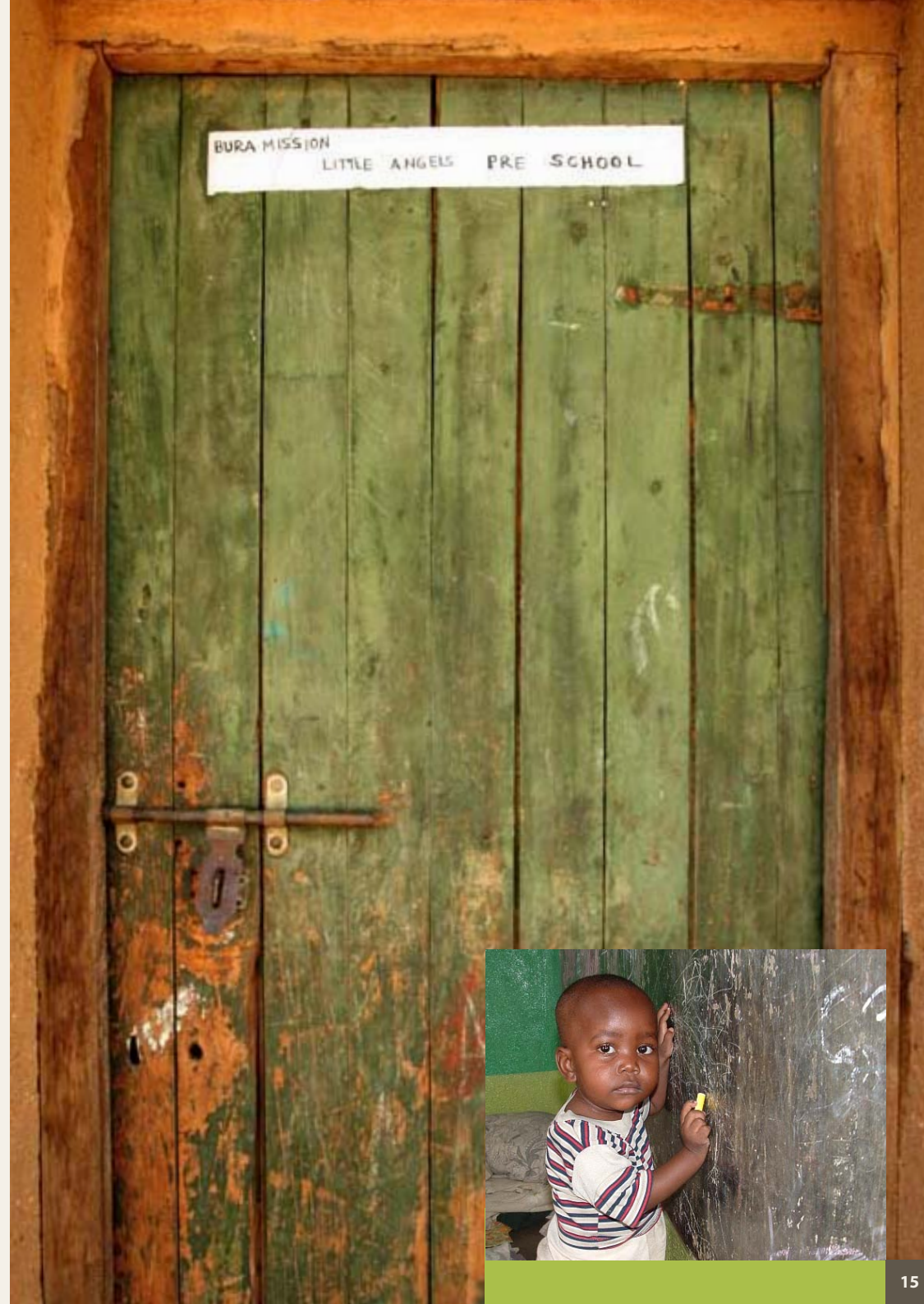
A gyermekek létszámának növekedése miatt 2009 nyarán elkészült egy új tanterem is a kenyai Magyar Nagykövetség segítségével. A termet Mama Esther (Hon. Esther Murugi Mathenge), a gyermekekért és a szociális fejlesztésért felelős kenyai miniszterasszony avatta fel. Az időközben kialakult két csoportot így külön helyiségekben helyezhettük el: a régi vályogépületbe jártak a nagyok, a kicsik pedig az újban tanulhatnak. Jelenleg két szakképzett óvónő felügyelete alatt egy segédóvónőt is foglalkoz-

tatunk, óvodásaink száma pedig 2010-ben 62-re nőtt: a nagycsoportba 27, a kiscsoportba 35 gyermek járt, ebből 17 árva, 45 falubeli.

2011-ben az iskola elindításával a nagycsoport felkötözött az iskola épületébe, azonban az új lány háló elkészültével várhatóan visszaköltözik majd a nagycsoport is annak alsó emeletére.

Az óvoda nagycsoportja 2010-ben I. helyezést ért el a környékbeli óvodák tanulmányi versenyén, a kiscsoport az V. helyen végzett. Az oktatás szuahéli és angol nyelven folyik, felkészítve a gyerekeket a kizárólag angol nyelvű általános iskolai oktatásra. Ez a nyelvtudás a hétköznapiakban az óvodán kívül is megjelenik, mivel egyre fiatalabb korban kezdenek el angolul kommunikálni a gyermekek önkénteseinkkel. Számos tanulónk kiváló helyezést ért el az óvodák közötti angol nyelvű szavalóversenyen.

Az óvoda fenntartása sok költséggel jár: az óvónők általában nem helybeliek, így számukra egy kis szolgálati lakást kell biztosítanunk. Emellett a gyerekek a napi ellátás részeként tízórait és ebédet kapnak, amelyet nem fedez az alacsony tandíj, így az alapítvány is hozzájárul a kiadásokhoz. A tandíj összegét csak apránként tudjuk emelni, mivel a falubeliek egyelőre nem engedhetik meg maguknak, hogy többet fizesse- nek. Szeretnénk egy játszóteret is létrehozni az óvoda mellett a szünetek tartalmasabb eltöltéséhez, ezzel elősegítve a gyerekek fizikai és szociális fejlődését.

AZ ALAPÍTVÁNY TEVÉKENYSÉGE

AZ ÖNKÉNTESOK

Az Alapítvány mind itthon, mind Kenyában kizárólag önkéntesekkel dolgozik, állandó alkalmazottat nem foglalkoztat. Az önkéntesek költségeik jelentős részét önerőből fedezik, ezért a szervezet a rendelkezésére álló források nagy részét a kenyai gyerekekre tudja fordítani.

2009 szeptemberében önkéntes programunk az Ubuntu International Voluntary Service Award különdíjában részesült.

A díjátadóra Johannesburgban, Dél-Afrikában került sor, amelyre egyik önkéntesünk is meghívást kapott. A díj fő támogatója az Európai Unió 'Fiatalok Lendületben' programja volt.

Önkénteseink folyamatosan vesznek részt pályázatokon az alapítványhoz kapcsolódó munkáikkal. Ezen a területen a fotópályázatok bizonyultak igazán sikeresnek. Egyik önkéntesünk egy nemzetközi pályázaton 2. helyezést ért el az árvaházban készült fotójával. A kép a budapesti Millenáris Fogadón kívül Brüsszelben, a EuropeAid irodaházában is kiállításra került.

AZ ALAPÍTVÁNY CÉLJAI

Célunk, hogy segítsünk a St Joseph Árvaházban élő gyerekeknek, akiknek nem a szánalmunkra, hanem a barátságunkra van szükségük. Nem lehajolni akarunk hozzájuk, hanem barátként melléjük állni, aki - ha kell - segít, akinek - ha kell - ők segítenek.

Főbb céljaink összefoglalva:

KENYÁBAN

ÉLELMEZÉS – megfelelő étel biztosítása az árvaház lakói és a környékbeli rászorulók számára

LAKHATÁS – egészséges fejlődést biztosító lakókörnyezet kialakítása

EGÉSZSÉGÜGYI ELLÁTÁS – gyógyszerek, orvosi kezelések, megfelelő higiéniai körülmények biztosítása

OKTATÁS – iskoláztatás, szakképzés biztosítása, a 2007-ben általunk létrehozott óvoda és a 2011-ben elindított iskola fejlesztése

ERKÖLCSI TÁMOGATÁS – folyamatos, személyre szabott gondoskodás a gyerekekről minél több állandó segítő és helyi, illetve magyar önkéntes bevonásával

ITTHON

ISMERETTERJESZTÉS – Afrika természeti és kulturális kincseinek bemutatása, a földrész speciális problémáinak ismertetése, különös hangsúlyt fektetve a fiatalok érdeklődésének felkeltésére

SZEMLÉLETFORMÁLÁS – az Afrikával, illetve az afrikai emberekkel kapcsolatos tévhitek, sztereotípiák eloszlatása, egy sokszínű kontinens bemutatása, szélesebb látókör kialakítása

FELADATOK ITTHON

Az elmúlt évek során a Taita Alapítvány részt vett szinte minden hazánkban megrendezésre került Afrikával kapcsolatos rendezvényen. Ezek során sokszor más, Afrikát segítő alapítványokkal összefogva (Afrikáért Alapítvány, Magyar Afrika Platform) színvonalas eseményeken népszerűsítette az önkéntes munkát, illetve próbálta az afrikai kultúrát közelebb hozni a magyar emberekhez.

A Taita Alapítvány tevékenységének lényegi és egyben leglátványosabb része a burai árvaházban élő gyermekek életkörülményeinek javítása, a gyermekek érzelmi támogatása, óvodai-, és iskolai oktatásuk megszervezése, finanszírozása, az árvaház fenntartása és fejlesztése. Ezeknek a könnyen szavakba foglalt és látszólag egyszerűnek tűnő feladatoknak a kivitelezéséhez mindazonáltal hosszú és rögös út vezet, az ehhez tartozó háttér munka pedig rendkívül szerzteágazó.

Az Alapítvány néhány tucat magyarországi önkéntes segítségével arra törekszik, hogy tevékenységét minél szélesebb körben ismertté tegye, az árvaház finanszírozásához forrásokat gyűjtsön, anyagi és egyéb vonatkozásban támogatókat találjon. Az Alapítvány célkitűzése mindemellett az afrikai, illetve kenyai kultúra széles körben való megismertetése.

Mindezek érdekében a szervezet rengeteg önálló programmal áll elő, illetve más szervezetek rendezvényeihez is csatlakozik.

Az Alapítvány vezetője, Borbély Emese és a Kenyában már szolgálatot teljesített önkéntesek rendszeresen tartanak beszámolókat, előadásokat iskolákban és egyéb fórumokon. A szervezet önkéntesein keresztül rendszeresen képviselteti magát olyan eseményeken, mint pl. a Humanitárius Nap, Szegénység Elleni Világnap illetve bármely más, afrikai vonatkozású rendezvény. Mindemellett foglalkozik jótékonyági koncertek, fotókiállítások szervezésével.

Azok az önkéntesek, akik már jártak a burai árvaházban, így személyes tapasztalatokkal is rendelkeznek, kiemelkedően sokat tehetnek az Alapítványért, hiszen közvetlen élményeik által élethűen tudják átadni a hallottakat, látottakat és hitelesen képviselhetik a Taita Alapítványt. Alapítványunk szívesen vállalja tevékenysége és bővebb értelemben az afrikai kulturális és társadalmi viszonyok bemutatását középiskolákban tartott nyílt napok/Afrika napok keretein belül. Ezen alkalmak lehetőséget nyújtanak a diákoknak, hogy beszámolókon, kvízzjátékokon és társasjátékokon keresztül ismereteket szerezzenek a Kenyára ill. az afrikai kontinensre jellemző életviszonyokról, az Alapítvány munkáját megismerve pedig szociális érzékenységre tegyenek szert.

Az Alapítvány önkéntesei számára fontos célkitűzés, hogy minél több fiatal ismerkedjen meg a társadalmi felelősség fogalmával.

Az önkéntesek számtalan módon segíthetik az itthoni munkát, ki-ki képességeinek, lehetőségeinek megfelelően részt vállalhat a fent említett események szervezésében, lebonyolításában, a szervezet honlapjának, szóróanyagainak előkészítésében, és ezek idegen nyelvre történő fordításában, Taita perselyek elhelyezésében stb. Szívesen fogadjuk az önkéntesek ötleteit és kezdeményezéseit arra nézve, miként lehetne tevékenységünket bővíteni vagy forrásainkat gyarapítani. Ennek egyik példája a pályázatfigyelés és pályázatírás vagy a műsorfigyelés, mely lehetővé teszi, hogy értesüljünk olyan eseményekről, melyen az Alapítványnak érdemes képviseltetnie magát.

Nincs köbe vésvé, hogy ki mit csinál, ösztöngünk is mindenkit, hogy találja meg a neki legjobban tetsző feladatot, amibe besegít vagy akár ő maga megszervez. Lehet ez például egy iskolában, templomban vagy cégnél tartott előadás a kenyai gyerekekről. Egyéb kreatív ötletek is felmerültek: volt olyan segítők, aki kitalálta, hogy karikatúra-kiállítást szervez velünk. Mások cikket írtak rólunk. Várjuk olyan önkéntesek jelentkezését is, akik általános médiajelenlétünk növelésében tudnának segíteni.

Az itthoni munka többek közt felkészítést nyújt azok számára, akik a későbbiekben a burai árvaházban személyesen is szeretnék segíteni munkánkat, illetve leginkább az ott élő gyermekeket.

Az hazai tevékenységekben való részvétellel a segítők megismerik a szervezet működését, illetve célkitűzéseit, és lelkiükben is felkészülhetnek a jótékony feladatokra.

FELADATOK KENYÁBAN

Az önkéntes kenyai munkássága két részre oszlik. Egyrészt átfogó segítséget próbál nyújtani kenyai befogadóinak, másrészt kapcsolatot tart az Alapítvány magyarországi munkatársaival.

Az előbbi feladatkör a legkülönbözőbb módokon történhet. Nagyon sokat segíthet, ha a gyerekekkel foglalkozik az önkéntes. A piciknél a higiénéiára kell főleg figyelni, szobatisztaságra nevelni, és természetesen rengeteg szeretetet, figyelmet adni nekik. Ez utóbbi érvényes a nagyobb gyerekekre is, bár őket már egészen más módon lehet megfogni: nagyon szeretnek például mesélni arról, miket tanultak épp az iskolában, szeretik megmutatni a dolgozataikat, vagy épp újdonságokat tanulni.

A nagyok is igényelnek korrepetálást, ám mégis könnyebb velük megtalálni a hangot közös munkavégzés keretében. Így az ember kipróbálhatja magát a konyhában, mosodában, az iskolában, ezek remek alkalmat adnak arra, hogy a nagyokkal is foglalkozzunk.

Szintén az itteni segítséghez tartoznak azon jellegetű feladatok, amelyek az adományok szerzésére vonatkoznak: igények felmérése, kapcsolatok, helyi szponzorok, pályázatok keresése, iskolák látogatása, nagyobb beszerzések lebonyolítása, már megnyert projektek figyelemmel követése.

A munka másik része az alapítvány felé történik. Ez rendszerint információközlés az alapítvány „dolgozói” illetve támogatói számára. A megszerzett ismereteket (egy-egy új igény felmerülésével vagy régi feladatok megoldásával kapcsolatban) továbbítjuk. A felmerülő feladatokat megpróbáljuk koordinálni.

Minden gyerekről külön mappa készül a lehető legtöbb információval, (születési körülmények, előtörténet, esetleges betegség, iskolai eredmények), amely sokat segít az éppen kiérkező önkénteseknek, illetve ezek alapján könnyen lehet informálni az itthoni támogatókat. Ezek az adatok minden új önkéntessel frissülnek.

Szintén feladat még az új kiérkezők „beavatása”. Fontos ugyanis, hogy a meglévő kapcsolatokat, szponzorokat megőrizhessük, és továbbra is együttműködjenek velünk.

HOGYAN SEGÍTHET?

Alapítványunkat, és ezáltal az árvaházban lakó gyermekeket többféle módon lehet támogatni. Az alábbiakban szeretnénk bemutatni a különböző lehetőségeket.

ADOMÁNYOK

JELKÉPES ÖRÖKBEFOGADÁS

Rengeteget tehet az afrikai gyerekekért már akár havi 3000 Ft támogatással. Ennyi pénz fedezi egy gyerek havi étel- és gyógyszerellátását. Havi 6000 Ft pedig az étel- és gyógyszerellátáson felül egy gyermek iskoláztatását is biztosítja a helyi, falusi iskolában. Többek között egyenruhára, fűzetekre, iskolának fizetendő díjakra (pl. biztonsági ór) fordítjuk az adományt.

A kiemelkedő tanulmányi eredményeket elérő gyerekek magyar támogatók segítségével bentlakásos magániskolában tanulhatnak, amelynek tandíja havi 10 000 Ft. Előfordul, hogy ezt az összeget több támogató közösen biztosítja, ezért egy gyermeknek több örökbefogadó szülője is lehet. A bentlakásos iskolában oktatást, szállást és ételmet is kapnak a gyerekek egy éven át.

Az Ön nagylelkű támogatása meghatározhatja ezeknek a gyermekeknek az életútját. A költségtérítés tájékoztató jellegű, bármilyen adományt köszönettel fogadunk, akár rendszeresen, akár egyszeri alkalommal kíván adakozni.

A kontakt@taita.info email címre várjuk a jelképes örökbefogadással kapcsolatos leveleket, kérdéseket. A honlapunkon található fényképek alapján lehet kiválasztani a jelképesen örökbe fogadható gyermeket. Amennyiben személyesen szeretne tájékozódni a támogatási programról, örömmel állunk rendelkezésre.

CÉLADOMÁNYOK

A fenti támogatáson túl a konkrét adományozás lehetőségeit is szeretnénk bemutatni, amelyek következők:

Céladomány: ebből az összegből varrógépek, öntözőrendszer, szünyogháló és takarók vásárlását biztosítjuk. **Egyéni adományok:** ebből a támogatási összegből a burai árvaház működéséhez felmerülő költségeket térítjük (felújítás és/vagy kisebb-nagyobb berendezési tárgyak beszerzése).

Szponzoráció: vállalkozások, cégek szponzorációját várjuk, akik adományaikkal hozzá tudnának járulni céljaink megvalósításához, hogy közös eredményeket érhesünk el Kenyában.

Taita perselyek: Budapest és néhány vidéki város ismertebb pontjain, boltokban, éttermekben perselyeket és szórólapokat helyeztünk el, melyekben adományt gyűjtünk. Perselyek kihelyezésére várjuk önkéntesek jelentkezését is.

SZJA 1%

Kérjük, támogassa a Taita Alapítványt adója 1%-ának felajánlásával:

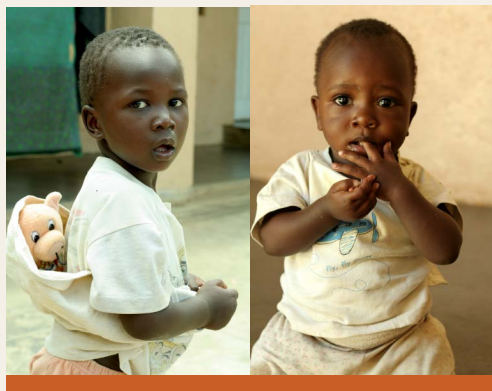
Taita Alapítvány Afrikai Gyermekekért
18121427 – 1 – 41

További támogatását a következő bankszámlaszámok bármelyikére küldheti, ezeket is köszönettel vesszük.

Alapítványunk bankszámlaszámjai:
HUF számlaszám: 12001008-00126692-00100007
EUR számlaszám: 12001008-00126692-00200004
USD számlaszám: 12001008-00126692-00300001

A számlához tartozó IBAN számok:
HUF számlánál: HU 7212 0010 0800 1266 9200 1000 07
EUR számlánál: HU 5112 0010 0800 1266 9200 2000 04
USD számlánál: HU 3012 0010 0800 1266 9200 3000 01

Nemzetközi utaláshoz szükséges:
SWIFT (BIC) KÓDUNK: UBRTHUHB

ITTHON

A Taita Alapítvány magyarországi munkájában közel 30 önkéntes vesz részt aktívan. Az elmúlt 3 évben körülbelül 150 érdeklődőtől kaptunk levelet. Azok, akik Kenyába készültek segíteni, először itthon kezdtek meg az önkéntes munkát. Közösségünkbe sokféle korosztályú és végzettségű ember tartozik, akik a legkülönbözőbb módokon segítik munkánkat.

Alapítványunk önkéntesei ingyenesen részt vehetnek programjainkon, továbbá tagjaink hazai tréningekre, képzésekre is eljuthatnak. Évente igyekszünk kikutatni a legjobb önkénteseket. Szívesen adunk referenciát, igazolást az önkéntes munkáról, álláskereséshez is sok tapasztalatot tudunk nyújtani humanitárius és fejlesztési területen.

Az itthoni munka javarészt rendezvényszervezésből áll. Budapesten és vidéken is szervezünk játékosági koncerteket, kiállításokat, afrikai ünnepek kapcsán fesztiválokat, illetve afrikai témák köré szerveződő iskolanapokat.

2011 májusáig csaknem 20 iskolában tartottunk Afrika Órát, vagy több órás Afrika Napot. Ezen felül több mint 30 Afrikához kapcsolódó fesztiválon, eseményen vettünk részt, ahol részben Alapítványunkat népszerűsítettük, részben az afrikai kultúrával igyekeztünk megismertetni a közönséget. A többi Afrikával foglalkozó szervezettel közösen több mint 10 nagyszabású Afrika Napot, illetve kiállítást szerveztünk. Neves művészek segítségével minden évben szervezünk játékosági koncertet a kenyai árvák javára.

Önkénteseink egy része kommunikációs feladatokban segít, szórólapkészítésben és -nyomatásban, honlapfrissítésben, honlapfordításban, vagy akár cikket ír rólunk. A pályázatkeresés és írás is szorgalmas támogatóinkra hárul.

Ha Ön is szeretne segíteni és egy baráti csapat tagja lenni, jelentkezését örömmel fogadjuk. Minden támogatás óriási segítség az afrikai gyerekeknek, ezért minden tetre kéző önkéntest nagy szeretettel fogadunk sorainkba.

*“Ebben az életben nem tehetünk nagy dolgokat.
Csak kis dolgokat tehetünk, nagy szeretettel.”
(Teréz anya)*

KENYÁBAN

Az Alapítvány keretein belül 2011 májusáig 20 önkéntes segített már a burai árvaházban, 18 nő és 2 férfi, többségük 25 év feletti volt. Önkénteseinket többnyire az motiválta, hogy gyerekkoruk óta vágyódtak Afrikába, illetve szerettek volna a leginkább rászorulókon segíteni. Attól függően, hogy munkahelyük hogyan engedte meg, 2 és 6 hónap közötti időszakot töltöttek el Kenyában.

Az árvaházban főképp a gyerekekkel kell foglalkozni, illetve az Alapítvány pénzét kell az igényeknek megfelelően beosztani. Az aprókat ringatjuk, etetjük, öltöztetjük. Az ovisoknak énekeket tanítunk, sétálunk velük a faluban, az iskolákkal kártyázunk, focizunk, ha kell, együtt dolgozunk a kertben.

Ha betegek, orvoshoz is mi viszük a gyerekeket, és fizetjük az egészségügyi ellátásukat. Figyeljük a gyerekek tanulmányi fejlődését a bentlakásos iskolákban, beszélünk a tanárokkal. Adminisztráljuk azt is, hogy kik az új gyerekek, milyen körülmények között kerültek az árvaházba, és kik kerültek vissza a családjukhoz.

Alapítványunk a kenyai út szervezéséért nem kér pénzt, a hazaérkező önkéntesek később az itthoni ismeretterjesztő munkánkban játszanak fontos szerepet. Minden esetben személyesen, több alkalommal találkozunk a jelentkezőkkel, akiket a korábban kint járt önkéntesek készítenek fel.

A kinti önkéntességnek van néhány feltétele:

- életkor: minimum 22 év, felső korhatár nincs
- megfelelő oltások, amit indulás előtt minimum 1 hónappal be kell adatni
- saját költségek térítése (oltások 35 ezer Ft, repülőjegy 160 - 180 ezer Ft, helyi közlekedés 20 ezer Ft, gyógyszer 20 ezer Ft, költőpénz),
- kint tartózkodási idő: minimum 3 hónap
- társalgási szintű angol nyelvismeret (szuahéli nyelvkönyvek vannak az önkéntes szobában)
- néhány hónapos alapítványi önkéntes munka Magyarországon

Előnyt jelent:

- korábbi árvaházi vagy gyerekotthoni munka
 - pedagógiai végzettség
- Igyekszünk úgy szervezni a kiutazó önkénteseket, hogy párosával legyenek kint, így lelkileg is támogatni tudják egymást. A váltást is próbáljuk úgy időzíteni, hogy még Kenyában összetalálkozzanak a hazautazók a következő segítőkkel. Így tudjuk biztosítani azt, hogy az árvaházi élettel kapcsolatos információkat mindenki első kézből is megkapja.

Önkénteseink segítségével eddig a következő nagyobb projektek valósultak meg:

2006

- Az árvaházhoz tartozó istálló újjáépítése

2007

- Kis Angyalok óvoda elindítása a falubeli családok gyermekeit is befogadva
- Korrepetálási rendszer megszervezése a szomszédos Tanárképző Főiskola diákjaival
- Háziállatok beszerzése

2008

- Új bentlakásos iskola választása
- Az árvaházi ebédlő bútorainak lecserélése, emeletes ágyak beszerzése a gyerekszobákba

2009

- Új bébiágyak vásárlása a 3 évnél fiatalabbaknak
- Vízartály és új óvodai terem építése a kenyai Magyar Nagykövetség segítségével

2010

- Új bentlakásos iskola választása; iskola elindítása Burában

2011

- Lány hálószoba építése egy holland alapítvány támogatásával

ÖNKÉNTES BESZÁMOLÓK

“Egy kicsit talán világgá mentem Kenyába, ahol – úgy gondoltam – érvényét veszíti mindaz, ami itthoni életünk kereteit megszabja. Bizonyosságot kerestem valamiféle egyetemes alapigazságról. Karen Blixent, Albert Schweitzert olvasva lelkesen jelentkeztem szolgálatra, csak hogy sem orvos, sem földbirtokos nem vagyok. A Taita Alapítvány konkrét feladattal bízott meg, ám megvalósításához nagyfokú szabadságot kaptam. Az adományok „ki-postázása” egyszerűnek tűnt: az önkéntes személyes jelenlétével garantálja, hogy célba érjen a küldemény. Fontos azonban, hogy ne váljon egyirányúvá ez a kapcsolat, hanem partneri viszony alakuljon ki, kölcsönös megbecsülésen alapuló közös munka. Ez már összetettebb feladat.

Az előttem kint járt önkéntesek megosztották velem tapasztalataikat, és amennyire lehet, felkészítettek a rám váró körülményekre. De igazán csak a személyes élmények során értheti meg az ember az afrikai élet kínjait és örömeit. A kinti állapotok elsőre nyomorúságosak: egyoldalú táplálkozás, vérszesen fenyegető vízhiány, mérhetetlen szegénység, és ami a gyermekek lelkét leginkább sorvasztja: a család, a személyes odafigyelés és a szeretet hiánya.

Az országot járva azonban kirajzolódik a nővérek és a Taita Alapítvány munkájának nyoma: Kenya más részeihez képest a burai árvaház valóságos paradicsom. A gyerekek itt mégiscsak napjában többször tudnak étkezni, fedél van a fejük fölött, iskolába járhatnak, és becsületes munkára nevelik őket. Legfőbb álmuk, hogy egyszer saját lábukra tudjanak állni, önállóvá, önellátóvá váljanak. Ennek az egészséges hitnek a felélesztésében és a kezdeti lépések megtételében van véleményem szerint a legnagyobb szükség az alapítvány és az önkéntesek támogatására. Legyen szó egy-egy nyiladozó gyermeki lélek kibontakoztatásáról, egy öntözőberendezés kiépítéséről vagy egy számukra átláthatatlan pályázat megírásáról.

Felbecsülhetetlen értékűnek tartom a Taita önkénteseinek munkáját és hatékonyságát, hiszen 1-1 forint odakint tízszer annyit ér. Nagyon nagy szükség van rá, a legkisebb segítségért is végtelenül hálásak, körültekintően használják fel. Részben a mindennapi megélhetéshez, s ha lehetőség nyílik rá, egy-egy racionalizáló fejlesztéshez, mely az adományoktól való függetlenséghez vezethet majd. Legfontosabb talán a kapcsolat folytonossága: az újabb és újabb kiutazók, akik hírért viszik-hozzák Kenyának, s akik révén a kis árvák tudják, hogy gondolnak rájuk valahol nagyon messze.”

Alkér Katalin

“Idealizmus, tenni akarás, kíváncsiság, kalandvágy – ma körülbelül ezekkel az érzésekkel magyarázom, miért kezdtem afrikai önkéntes lehetőségeket keresni évekkel ezelőtt. A motiváció mellett szerencsés voltam, akadt pár szabad hónapom, anyagi források, és rátaláltam a Taita Alapítványra is, amellyel együttműködve végül egy kenyai árvaházban lyukadtam ki egy önkéntes társammal együtt.

A kint töltött három hónap teljesen beváltotta hozzá fűzött reményeimet; valami másra, megfoghatóbbra, étellel többre vágytam, mint Magyarország, Európa, vagy általában véve a fejlett Nyugat. A váltás számomra óriási volt: teljesen más kultúra, környezet, gazdasági fejlettség, vidéki életmód, és a társadalom pereme, az árvaház. Pontosabban a társadalom pereme itthon. Kint az emberekben érezni az egymás iránti felelősséget, a közösség fontosságát. A helyi árvák, értelmi és egyéb sérültek, vagy az odakint súlyos előítéleteknek kitétt albínók ugyanúgy a közösség részét képezik, mint bárki más.

A gyerekekkel töltött idő szintén meghatározó volt. A harminc, zömében kisgyerekekkel összesen négy felnőtt foglalkozott, ennyire tellett az árvaház költségvetéséből az összes szülői teendő ellátására. Persze az idősebb gyerekek is kivették részüket a házimunkából, mint például a mosás, főzés, takarítás. Aztán este 10-re, alig pislákoló lámpánál tudtak hozzálátni esetleg az iskolai teendőkhöz, persze csak ha volt áram. A kicsik ki voltak éhezve a törődésre, játékra, egy „muzungu”-hoz (fehér ember) ráadásul még a lecke kikérdezéséért is sorba álltak.

Hozzájárult a pozitív élményekhez a lélegzetelállító környezet is. Ha a hétvégén kimozdultunk, nyugatra a Kilimandzsáró, délre a fehér homokos tengerpartok, a szomszédságban pedig az ország legnagyobb vadrezervátuma várt. Nem mintha messze kellett volna menni ahhoz, hogy gyönyörködjünk a természetben, ugyanis maga az árvaház festői hegyek között található.

A fentiekhez hozzátartozik, hogy évek távlatából foglalom össze az engem ért hatásokat, ezért a negatív oldalak halványulnak. Bár a közbiztonsági és egészségügyi kockázatok valamennyire befolyásolták életünket (korlátozott mozgásszabadság, orvos és kórház nagy távolsága, malária, szúnyogok, kígyók, higiéniai viszonyok stb.), ezekhez hozzászokik az ember. Nehezebben, de szintén hozzászokik az olyan környezeti tényezőkhöz, mint a meleg, a por, a tiszta víz szűkössége, az éppen csak elégséges táplálkozás, az időnként megszűnő áram vagy a fehér–gazdag szerep.

Azonban, az olyan kérdések mint: változik-e valami attól hogy itt vagyunk?, megmarad valami?, mi értelme?, hatékony-e? sem ott, sem azóta nem hagynak nyugodni. Mint azok a szituációk sem, amikor egy anya megkérdezte, hány szülőnek kell meghalnia ahhoz, hogy segítsünk iskoláztatni a gyerekeket; amikor egy 11-12 éves fiú többé nem szólt hozzám, mert megtudta, hogy elmegyünk; vagy amikor egy idősebb srác megkérdezte tőlem, mennyibe kerül egy repülőjegy Kenyába, és kiszámoltuk, hogy nagyjából egy helyi lakos 2-3 éves bérébe.

Összességében felejthetetlen élményekkel, érzésekkel gazdagodtam, melyek hatása azóta is kísér. E tapasztalatok fényében másképp látom az itthoni problémákat, ilyenek gyakorlatilag nem is léteznek. Könnyebb megtalálni a szerepünket is a világban, pár hónap a Föld kevésbé szerencsés részein felnyitja az ember szemét. Végül pedig, Afrika érzékeny ponttá vált. Itthon, az Afrika-kérdéssel szembesülve vagy dühít a jellemző hatásvadász hozzáállás és általános ignorancia, máskor hiányzik Afrika, és úgy érzem, ott lenne a helyem.”

Bóvíz Ferenc

„... hogy miért pont kenyai gyerekeket támogasson bárki magyar gyerekek felett. Tudod, elég sokáig kerestem a választ.

Mai beszélgetésem alapján arra a felismerésre jutottam, hogy ha valaki megkérdezné, talán ezzel tudnék válaszolni:

Egyrészt a kenyai árvaház, az alapítvány felhívta a figyelmemet arra is, hogy itthon milyen problémák lehetnek. Keresek azóta is itthon önkéntes lehetőségeket, sőt a nonprofit szférában helyezkedtem el. (Nem is én vagyok az egyetlen). Ez az egyik. Bár ez még mindig nem ok.

Az oka, amiért én pl. vállalnék anyagi áldozatot egy kenyai gyerekért, pont ebből adódik. Sokkal könnyebb átmennem a szomszédba a két kezemmel segíteni, vagy akár egy ruhával, mosollyal, míg ezt a gyerekekkel szemben sajnos nem engedhetem meg. Bármennyire szeretnék, nem tudok átugrani hozzájuk, hogy megölelgessem őket. Viszont gondoskodhatom arról (ittthoni figyelemfelkeltő munkámmal, vagy pénzemmel), hogy kapjanak valamilyen formában tőlem szeretetet.”

Kozalek Petra

“1999-2000 szilveszterét a családommal Kenyában töltöttem. Sok helyen jártam már kirándulni, de a mai napig azt mondhatom, hogy életem legjobb nyaralása Kenyában volt. Ekkor szerettem bele az országba, emberekbe. Később jött egy érzés bennem, hogy valamilyen úton-módon szeretnék segíteni olyan embereken, akiknek szükségük van támogatásra.

Időközben a szüleim rátaláltak a Taita Alapítványra, és „örökbe fogadtak” egy kislányt az árvaházból. Szüleimnek annyi kérése volt, hogyha lehetséges, akkor olyan gyermeket szeretnének támogatni, akinek van bármiféle zenei ambíciója (ez hozható kapcsolatba a mi családukkal is). És volt egy fiú, Mike.

Hosszas gondolkodás és vacillálás után végre tényleg eljött az idő, amikor útra kelhettem Kenyába. Alig vártam a találkozást az „öcsémmel”, akiről korábban csak fényképet láttam.

Az út hosszú volt és fárasztó, de amint megérkeztem, ezek az érzések teljesen elmúltak. Sajnos nem tudtam sok időt kint tölteni, másfél hónapot tudtam maradni. Azt hiszem, életem egyik legmeghatározóbb élménye volt.

Látni embereket, gyerekeket és felnőtteket, amint tőlünk sokkal rosszabb körülmények között milyen boldogan tudnak élni. Ezt minden embernek meg kellene tapasztalnia. Sokszor elgondolkodom azon, hogy kesergünk apró dolgok miatt, mikor ezeknek a gyerekeknek az apácákon és egymáson kívül szinte senkijük nincs, és mégis mennyire tudnak értékelni minden dolgot. Ezért is tartom nagyon fontosnak, hogy mi, akik megtehetjük, látogassunk el hozzájuk, és adjunk nekik valami olyat, amit nem kaphatnak meg minden nap. Sok gyermek él a burai árvaházban, nem tudnak mindenkivel minden egyes nap kiemelten foglalkozni. De amikor egy önkéntes kiutazik, akkor úgy érzik, hogy külön figyelmet kapnak, mert mi tényleg miattuk utazunk ki, és nekik megyünk segíteni. Ennél talán nagyobb és számukra értékes dolgot nem adhatunk.

Nem mellékes természetesen az, amit az itthoni munkával tudunk nekik segíteni. Mert lehet, hogy nem kapnak ölelést, vagy simogatást, de a magyarországi munka folytán lesz fejlesztve az árvaház, tudnak ételt, ruhát, az élet mindennapjaihoz nélkülözhetetlen tárgyakat beszerezni, orvoshoz járni. Akár aprónak, és kicsinek tűnő dolgokkal is előrébb és előrébb kerül az árvaház, és benne minden egyes kis lakója.

Ők nehezen élnének nélkülünk, és azt hiszem, akik megtapasztalták, milyen is igazán segíteni ezeknek a gyerekeknek, ők is elmondhatják azt, hogy ők is nehezen élnének nélkülük. Ők erőt adnak ahhoz, hogy minden nap, főleg amikor nehezebben mennek a dolgok, akkor küzdjünk, mert tudjuk és látjuk azt, hogy milyen igazán felhőtlenül boldognak lenni. Elég volt egy pillantást vetni bármelyik gyermek arcára. Az a mosoly, ami igazán belülről jön, mert hálásak a segítségünkért és szeretetünkért.

Megfizethetetlen érzés volt, amikor Mike, az általunk támogatott kislány, testvéreinek nevezett. Ez az érzés az, amit szóban és írásban képtelenség átadni. Ezt igazán csak átélni lehet.”

Tokay Réka

“Már évekkkel ezelőtt éreztem egy erős késztetést, hogy Afrikában önkéntesként tevékenykedjek, megismerjem az ottani helyzetet, mely anyagi problémákat, elmaradottságot, s mérhetetlen szegénységet indukál. Mivel ez a késztetés, az évek múltával csak erősödött, 2010 januárjában végleges döntést hoztam, Kenyába utaztam, hogy ott egy árvaház gyerekeinek nyújthassak egy kis anyagi, s dologbeli segítséget.

A kenyai, tanzániai két hónap során, amit ott töltöttem, szinte családi környezetben érezhettem magam. A Sister of St. Joseph nővérei, kik az árvaházat is működtetik, minden igyekezetükkel segítettek napjaimat. Ami a legjobban megragadott, az igaz, önzetlen szeretet, amit a nővérek nyújtanak az árvaház gyermekeinek, s az érzés, hogy a szeretet legyőz minden félelmet, nehézséget. Megértettem, hogy alapítványunk munkája mennyire fontos, az önkéntesek örömeit, szint viznek a gyerekek életébe, segítik nevelésüket, tanításukat, egyoldalú étkezésükön - ha kis időre is -, de változtatnak. Természetesen, egy 41 gyermeket nevelő árvaháznak a legnagyobb problémája az anyagiak előteremtése. A nehéz időkben a gyermekek csak kukoricát, babot esznek, húst csak hetente egyszer, ezért minden segítséget örömmel fogadnak.

Burába való érkezésemet követő napokban a „lelkisokk” leküzdése volt a legnehezebb feladat. Az első pillanatok látványaira ugyan - utazásom megkezdése előtt - próbáltak felkészíteni, de úgy gondolom, hogy a civilizáció kényelméből az afrikai árvagyerekek látványa mély sebet ejt lelkünkben. Még most is elevenen él bennem a kép, mikor a gyerekekkel a kertben sárgarépat szedtünk, s ők, földtől mocskosan tömték szájukba szerzeményüket vagy szakadt ruhácskáikat igazgatták. Egyetlen vagyonuk van, a szeretet, mely talán gazdagabbá teszi őket a leggazdagabbnál is.

Március elején Burában - mivel a hegyekben van -, esőzni kezdett, s a főnővér már napok óta nem aludt, gyötörte a félsz, hogy miből vesz tűzfát az esős évszak idejére. Ha nincs fa, nem tudnak főzni a gyerekeknek, s az tragédiához vezethet. Szerencsére, látván a jelentkező problémát, alapítványunkhoz fordultam újabb segítségért, s anyagi támogatást kértem. A Taita Alapítvány vezetése készségesen segített, megoldva a nehéz helyzetet.

Terveim megvalósításához, még utazásom megkezdése előtt - hogy önkéntes munkát végezhessenek -, több szervezetet, alapítványt kerestem meg kérdéseimmel. A Taita Alapítványtól nemcsak, hogy azonnal válaszoltak, de minden segítséget, információt megadtak. A két hónapos utam során, szinte napi kapcsolatban álltunk, bármire szüksége volt az árvaháznak, nyomban segítő kezet nyújtottak.

A Sister of St. Joseph mombasai anyaházában is eltöltöttem három hetet, érdeklődéssel figyelve projectjeik megvalósításának erőfeszítéseit. Több projectjük van, az egyik legnagyobb a burai árvaház, amelyet karöltve működtetnek a magyarországi Taita Alapítvánnyal és egy német alapítvánnyal. Meglátásaim azt igazolták, hogy alapítványunk elengedhetetlen tevékenységet folytat, sikeresen segíti a gyerekek tanítását, ellátását, az árvaház működését. Utazásom egy életre szóló emléket nyújtott, s a tudat, hogy a kevéssel is tudunk segíteni arra késztet, hogy visszatérjek a gyerekekhez.”

Böröcz Bea

„Azt kérték, írjak az önkéntességről. Arról, hogy miért mentem Afrikába, arról, hogy milyen élményeim voltak.

Persze röviden...

Hogy miért indultam el?

Igyekeztem frappáns választ találni, de ez nagyon nehéz. Hosszú, választékosan megfogalmazott mondatokat írhatnék a szeretetről és a segítségnyújtásról. Fontos dolgok ezek! Mégis álszent lennék, ha önfeláldozásról írnék. Mindezt másokért tesszük? Nem igaz! Önmagunkért! Saját lelkünket ápoljuk ezzel. Saját személyiségünk teljeseedik ki mindabban, amit képviselünk. Minden, amit adhattam, eltörpült amellest, amivel megajándékoztak ezek a gyermekek. Hiszen micsoda kincs az az őszinte mosoly egy gyermek arcán, ha megfogod a kezét, vagy ha jutott pénz hetente egyszer húrra! Az ott töltött idő, az itthoni munka nem önfeláldozás. Én nem áldoztam! Kaptam! Mindez csupán összekapcsolódik azzal, hogy igyekszünk élhetővé, sokszor túlélhetővé tenni ezeknek a kis angyaloknak a világát.

Hogy milyen élményeim voltak?

Nehéz lenne kiragadni párat, hiszen rengeteg élménytel gazdagodtam. Ezért most nem a gyerekekről írok. Sok aggódó embert kellett az indulásom előtt meggyőzőn arról, hogy jó lesz ez, amit én csinálni akarok. Legnagyobb ellenlábasom a nővérem volt. Nem értette, miért megyek, hiszen gyerek itt is van. Bajlódni gyerekekkel meg aztán főleg távol állt tőle, nem beszélve arról, hogy sokba kerül. Lívia közzgazdász, szeret jó fizetésért dolgozni és nem gyengéi a gyerekek. Utazni viszont nagyon szeret. Elhatározta, hogy meglátogat Kenyában. Ki is jött két hétre. Izgultam. Az első napok nehezen teltek. Panaszkodott, hogy le sem tud ülni az udvaron, mert azonnal legalább három gyermek a nyakában és az ölében van. Panaszkodott, hogy szeretne végre valami hasznosat csinálni. Mondtam neki, hogy üljön le a gyerekekhez, fogja meg a kezüket, meséljen nekik, vagy játsszon velük. Lívia nagyon megszerette a gyerekeket. Mióta hazajöttünk, folyamatosan mondogatja, hogy visszamenne. Felmondott a munkahelyén. Most Szudánban dolgozik egy nemzetközi segélyszervezet alkalmazásában.

Aki Afrikába megy, ne legyenek illúziói. Rosszak az utak, por van és kosz... és Gyönyörű! Lassan élnek. Senki sem siet. Hova siessenek? Az embert egyre inkább magával ragadja ez a lassú színes forgatag.

Egy idő után te sem tudod hány óra van, csak este van és nappal. Sötét vagy világos. Nem zavar, hogy vödörben fürdesz, és kézzel eszel. Nem hiányzik a tévé, eszedbe sem jut a reggeli kávé. Megismered az igazi sötétet, az igazi csöndet, az igazi békét... és a gyereksírás.

Vittem téli képeket. Lenyűgözte őket a havas táj. Mivel legnagyobb kincs ott a kert és a termés, megkérdezték, hogy a kertet is hó borítja-e. Egy rövid „persze” után naivan lapoztam volna tovább, de már jött is a megdöbbent kérdés, hogy ha hó van, és nincs kert, és nincs termés, akkor hogy éljük túl a telet? Sietve végiggondoltam, hogy vajon mit értene abból, hogy beülök az autóba és egy bevásárló központban megveszek mindent, ami kell. Szégyelltem a választ! Hasonló érzés fogott el a varrőiskolában is, mikor megcsodáltam a lányok hímzett munkáit, akik mosolyogva nyugtázták pár kérdés után, hogy nem tudok varrni, sőt kapálni sem szoktam.”

Radó Orsolya

Mint minden, az egész önkéntességem csak egy apró gondolatként indult, ami hirtelen teljeseedett ki és vált valóra. Nem nagyon gondoltam bele, hogy miért megyek ki, hogy mi vár ott rám, egyszerűen csak tudtam, éreztem, hogy most ez az utam. Öthónapnyi „szolgálatot” teljesítettem Burában, ahol is elsődleges feladatam a lányháló tervezése és építtetése volt. Persze az ember, amikor a messi Afrikába indul önkéntesnek, hajlamos világmegváltó gondolatokkal, célokkal nekivágni az útnak - ez velem sem volt másként. Aztán eltelt egy-két hónap és rájöttem, hogy semmi sem működik úgy, mint otthon. Ez egy más világ, más szabályokkal, más emberekkel. Lehet változtatni a nézőpontokat, így kialakítani egyéni véleményt arról az egészről ami Afrikát elhelyezi a szívünkben, de bennem olyan gyorsan váltogatták egymást a rossz, a jó és a mégjobb élmények, hogy kénytelen voltam egy „meghatározhatatlan dobozt” létrehozni a szívemben: az Afrika-dobozt.

Ebbe a dobozba került aztán az összes mosoly, ölelés, jó szó, kirándulás és ezernyi felejthetetlen élmény, amit a gyerekekkel éltem át, akik pontosan tudták, hogy mikor mivel tudnak jobb kedvre deríteni. Sokszor úgy éreztem, hogy nem is én segítek rajtuk, hanem ők rajtam. És ez a varázs nem múlt el... itt él bennem! Köszönöm Bura Angyalait!

Hirling Zsolt

Ha többet szeretne megtudni munkánkról, erre a média segítségével is lehetősége nyílik, mivel az elmúlt években számos újságcikk és televíziós felvétel készült Borbély Emese elnökkel és önkénteseinkkel. Íme egy válogatás ezekből:

„... a halált éppen olyan természetességgel fogadták, mint a születést. Volt egy temetés Burában, abban a falucskában, ahol az árvaház is áll. A gyerekektől kérdeztem, hány évig élnek Kenyában az emberek? Szemmel láthatóan nem értették a kérdést, sőt, nevetni kezdtek. Bármikor meghalhatsz, magyarázták, mikor Isten úgy dönt. És hiába élnek szegénységben, az emberek valahogy sokkal boldogabbak...”

(Interjú Alkér Katalinnal, *Demokrata*, 2009. december 23., *Szeretet és szolgálat*)

„... A burai árvaház lakói tényleg kiváltságos helyzetben vannak, de ne képzeljünk gazdagságot. Ha nem láttam volna, nem tudnám, hogy egy tányér sült krumplióért milyen viharos taps jár. Boldogok voltak a gyerekek, amikor végre nem babot vagy lencsét kaptak ebédre, és ha hús is jutott, az maga volt a Kánaán...”

(Interjú Csordás Ágnessel, *Éva Magazin*, 2009. december, „Egy tányér sült krumplióért”)

„... Az éhezöt előbb meg kell etetni, utána lehet bármire megtanítani... Ha a megszerzett tudás révén perspektívát adunk, szakmához segítjük őket, biztos, hogy sokkal szívesebben maradnak otthon. Útra kelni a legelkeseredettebbek szoktak.”

(Borbély Emese nyilatkozata, *Magyar Narancs*, 2010. április 15., Linder Bálint cikke: *Virtuális szülők Magyarországon*)

„Van egy korszak, amikor meg akarod váltani a világot, és azt gondold magadról, hogy mindent hihetetlenül jól tudsz...szerencsére ez is viszonylag gyorsan elmúlik, és rájössz, hogy ők sokkal jobban ismerik a helyi viszonyokat, tudják, hogy mit hogyan kell csinálni... Ha ezen túlteszi magát az ember, akkor sokkal jobban tud velük együtt dolgozni...”

(Interjú Szegedi Andreával, *Index*, 2011. január 4., Horváth Balázs és Lerner Balázs interjúja: *A füleden is lógnak*)

„... Négy éve eredetileg tanítani szegődtem az árvaházba. Előre megterveztem, hogy mivel töltjük majd a két hónapot, ám elég volt egy napot ott töltenem, hogy ráébredjek: ennél sokkal fontosabb feladatok vannak... A nyomort látva elsőre úgy tűnt, csupa felesleges tudással, és hasznavehetetlen holmikkal érkeztem, s amire igazán szükség volna, ahhoz meg nem értek.

A gallicsomóval egy órába telt felseperni a konyhát, a kukoricamorzsolás felsebezte a tenyerem. De megtanultam, mint ahogy a rongyokba pelenkázást és a sparhelten főzést is. Mert a segítség akkor ér valamit, ha az ő lehetőségükhöz igazodva teszünk értük.”

(Interjú Mosonyi Erzsébettel, *www.beol.hu*, 2011. február 5., *Kenyai árvák közt élt a csabai önkéntes*)

„...Amit mi adni tudunk az önkénteseknek, az szerintem egy jó érzés... azoknak az önkénteseknek, akik itthonról segítenek. Akik kimennek [Kenyába], azok mindig nagyon-nagyon feltöltődve, nagyon boldogan érkeznek haza... Amióta hazajöttem Kenyából, egyszerűbb az életem, mert nem bonyolítom annyira túl a dolgokat.”

(Interjú Borbély Emesével, *Rádió Q 99.5, A Hét Dolgozója című műsorban*, 2011. február 5., <http://www.ahetdolgozoja.hu/post/3213985888/borbely-emese>)

„...A burai árvaházban nincs semmi pazarlás, a ruhákat addig hordják, amíg el nem szakadnak, a játékokat a természetből vagy használt rongyokból készítik, bármilyen ételt megesznek, amit kapnak, ha kevés van, annak is örülnek, ha pedig egy kicsivel is több jut, azt egyenesen imába foglalják...”

(Interjú Csordás Ágnessel, *hirszerzo.hu*, 2011. április 14., „I love you” - amikor az elcsépelet mondat is képes mélyre hatolni, Tossenberger Adél, 2011. április 14.)

„A kintlétem alatt magyar alapítványokkal sajnos nem találkoztam, de nagyon pozitív, hogy az elmúlt két évben nagyon sokan jelentkeztek nálunk, itthoni munkára is... A tavalyi évben több, mint ötven voltak Kenyában személyesen segíteni!”

(Interjú Radó Orsolyával, *Pécs Tv*, 2010. május 25. *Pécs Tv, 2010.05.25-én Radó Orsival a pécsi Afrika Hét 2010 rendezvényen készítették interjút* <http://www.pecstv.hu/archivum/?vid=cnFiBx0=0>)

TARTALOMJEGYZÉK

ELNÖKI KÖSZÖNTŐ	1
IGAZGATÓI KÖSZÖNTŐ	1
A TAITA ALAPÍTVÁNY LÉTREJÖTTE	2
MIÉRT ITT ÉS MIÉRT ÍGY?	4
AZ ÁRVAHÁZ	5
AZ ÁRVAHÁZ TÖRTÉNETE	6
AZ ÁRVAHÁZ RÉSZEI	7
A BURAI ÁRVAHÁZ (RAJZ)	8-9
AZ ÁRVAHÁZ KIS LAKÓI	10
A GYEREKEK MINDENNAJAI	13
„KIS ANGYALOK” ÓVODA	14
AZ ALAPÍTVÁNY CÉLJAI	16
AZ ALAPÍTVÁNY TEVÉKENYSÉGE	17
AZ ÖNKÉNTESEK	17
FELADATOK ITTHON	18
FELADATOK KENYÁBAN	21
HOGYAN SEGÍTHET?	22
ADOMÁNYOK	22
ÖNKÉNTESSÉG	22
ITTHON	24
KENYÁBAN	25
ÖNKÉNTES BESZÁMOLÓK	26
MÉDIASZEREPLÉSEK	31
TARTALOMJEGYZÉK	32
ELÉRHEŐSÉGEK	32
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS	33

ELÉRHEŐSÉGEK

Honlap: www.taita.info
E-mail: kontakt@taita.info

Cím: 1011 Budapest, Hunyadi János út 22.

Köszönjük önkénteseinknek a segítséget a kiadvány létrehozásában. A fotókat Böröcz Bea, Bővíz Ferenc, Csordás Ágnes, Hirling Zsolt, Hijmans Mirjana, Kozalek Petra, Kramcsák Tímea, Radó Lívია, Radó Orsolya, Telegdy Júlia, Tokay Réka és Virágh Zoltán készítették a burai árvaházban illetve itthon.

A szöveg megírásában Alkér Katalin, Borbély Emese, Csordás Ágnes, Gaál Enikő, Kozalek Petra, Simao Krisztina, Szabó-Pál Eszter, Szegedi Andrea, Székely Nóra, Telegdy Júlia és Tokay Réka segítettek. A grafikákat Balázs László, a kiadványszerkesztést Goóg-Magyar Zoltán és Mondik Szandra készítette.

Köszönetnyilvánítás – támogatók, önkéntesek

Lehetetlen volna minden segítőknek név szerint kiemelni. Szeretnénk megköszönni támogatóink és önkénteseink munkáját, nélkülük nem létezne az alapítvány, és jóval szegényebb lenne 42 gyermek élete Kenyában.

Hálásak vagyunk azért a sok szeretetért és biztatásért, amit kapunk, illetve a rengeteg figyelemért, ami a gyerekek irányába megnyilvánul immár több száz ember részéről Magyarországon.

Ez a kiadvány a Nemzeti Civil Alapprogram (NCA-CIV-10-E-0257 számú) pályázatának keretében nyújtott támogatás segítségével jött létre.

A dokumentum szerzői jogvédelem alatt áll.